

225 1. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875.

226

alene er egen for ham, men som jeg tør sige mere eller mindre har gjort sig gjældende netop hos den Side, hvortil de 53 Herrer høre. Jeg er overbevist om, at Mange blandt de 53, naar de havde overveiet, hvad der videre vilde følge af den i Adressen af 31te Marts opstillede Doktrin, som nu har udføjet til det foreliggende Skridt, vilde have betænkt sig og trukket sig tilbage, ligesom Mange i forrige Samling ikke vilde tage Konsekventerne, dengang der var Tale om at negte Finantsloven. Dette er de 53 Herrer's Feil, og det glædede mig forleden Dag at høre, at den ærede Ordfører for de 53 Herrer, nemlig det ærede Medlem fra Stege (Boisen) syntes at indrømme, at det var en Feil, der var begaaet; han sagde, at det var muligt, at man havde opstillet en Frase i Adressen. Hvad de Herrer ville, er klart nok; i alt Fald er det klart, som fremkom i de Udtalelser, vi have hørt af den ærede Ordfører. De Herrer sige, at de kun forlange, at der skal vises Hensyn til Folkethinget; men hvis jeg opfattede det ærede Medlem fra Ribe (B. Holms) Udtalelser igaar rigtig, gaa de videre. Hvorledes kan det da ogsaa siges, at der ikke er vist Hensyn til Folkethinget. De Herrer maa jo vide, under hvilken Finantslov vi for Diebliffet leve. Den er vedtagen med hver eneste Ændring, som Flertallet i dette Folkething har vedtaget. Ministeriet har ikke i Landstinget stillet nogen Ændring til den, og Landstinget har i det Hele ikke vedtaget nogen Ændring, saaledes at den altsaa er vedtagen fuldstændig i den Form, de 53 Herrer her i Folkethinget vilde have. Hvorledes kan det saa da siges, at Folkethinget ingen Indskyldelse har, eller at der ikke vises Hensyn til det? Jeg skal indrømme, at det kunde være ønskeligt, om der ved de enkelte Lovforslag blev vist mere Hensyn til dets Stemning; men dette berettiger ikke til at benytte et saadant Middel som Finantslovens Regtelse. — Jeg vil slutte med at bemærke, at netop den Omstændighed, at jeg i mine Ansøgelser om Reformer i de enkelte Forhold maatte staa nærmere ved de 53 Herrer, end Mange blandt dem, som nu ville stemme mod Finantsloven, medfører, at jeg tror med Rette at kunne bebrejde de Herrer, at de ikke have søgt disse. Sager frem paa den hensigtsmæssigste Maade, paa en Maade, som kunde føre til et praktisk Resultat, og at de, i Stedet for at arbejde paa at faae de Reformer frem, som de selv sige, at Belgerne ønske — jeg tror ogsaa, de ønske dem — have fremkaldt — hvad der i alt Fald

for Hveres Vedkommende er sket med velberaad Su — en Konflikt, som i lang Tid vil standse hele Lovarbeidet.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke forsøge paa at imødegaa det ærede Medlem, som nu havde Ordet. Det forekommer mig, at hans Foredrag gik lidt i det Gyldende. Han bemærkede ved Slutningen, at han stod nærmere ved de 53 Herrer, end disse maatte stode til hinanden indbyrdes. Det er ikke af de Handlinger, som her foreligge, og af hvad han her har foretaget, aldeles klart, hvorfor det ærede Medlem for Densse hører. Det forekommer mig, at han meget sjelden har stemt med de 53 Herrer; men jeg skal som sagt ikke indlade mig paa hans Foredrag, det gik paa den gamle Tone: Ministeriet har nogen Året, Folkethinget nogen Året, vi alene have Året — det er Tønen; og han synes egentlig ikke at have Noget imod, at den nuværende Regjering kom til at vige sin Plads; men han var ogsaa paa den anden Side bange for — Gud forbyde det, sagde han — at Mænd fra den anden Side skulde komme til Magten. Det skulde han netop glæde sig ved, synes mig; thi saa var der netop Udset for ham og hans at komme til Styret, og de maatte jo som de eneste Ansvarlige være vel stiftede dertil. Den ærede Justitsminister bemærkede forleden Dag, da han tog Ordet strax efter, at jeg havde havt Ordet, at det var for at klarlægge sin Stilling med Hensyn til Ball's og Bemmetofte. Jeg har baade dengang, da den ærede Justitsminister ifjor holdt sit Foredrag om denne Sag, og ogsaa sidste Dag, da han talte derom, fulgt ham med megen Opmærksomhed, haabende, at jeg endelig skulde faae Klarhed med Hensyn til det Reskript af 2den April d. A., som han har underskrevet; men Klarheden er desværre udebleven. Jeg har hverken i Stiftelsesbrevet eller i Grundloven eller i Grundloven fundet Noget, som i mindste Maade gav den ærede Justitsminister Året til at foretage dette Skridt. Han sagde ganske vist, da jeg havde anført Grundlovens § 92, at det maatte bero paa en Uklarhed hos mig, at jeg ikke kunde forstaa at adskille en privat Stiftelse fra en offentlig, thi saa vilde jeg ogsaa se, at disse Forrettigheder som her var Tale om, ikke havde Noget at bestille med Grundlovens § 92; men den ærede Justitsminister er bleven Bevis skyldig for, at disse Stiftelser ere private. Det tror jeg, at han overhovedet ikke kan bevirke, og jeg gad dog i alt Fald vide, hvorpaa den Udvidelse grunder sig, som Stiftelserne have faaet ved Reskriptet af 2den April d.